

Nášch Luther nětko se wschej mozu swojeje wóh-
 njoweje dusche wotmolwjenje na to praschenje py-
 tasche, kaž hrěšnik k wěcznemu sbožu pschińdže. S
 zykej wutrobu pucz k sbóžnosći pytasche a njesloni
 tola Khrysturowe słowo: Ja sym tón pucz! Wjele
 bóle chyzsche jón šebi sam pschihotowacz, kaž jako
 studenta psches šwěrne dopjeljenje wschittich cžłow-
 skich wustawkow, tak jow, jako mnich, psches naj-
 šwěrnišche trjebanje duchownych šrědkow.
 Wón šo pokučesche i posćenjom, i wachowanjom
 a t. d. wodnjo a w nozjo, šo šmědžesche sam wo šebi
 šwědcžicž: „Šdy móhl žadyn cžlowjek psches šwoje
 mnichowanje sbóžnosć dostacz, dha chyzl ja tón samy
 bycz, pschetož ja sym kaž njerosomnje šo cžwilowal
 a wjele wjazy hacž žadyn mojich njepschecželow šo
 pokučal.“ Ale město tego, šo by psches to mēr na-
 mačal, bu šnutškomny njemēr pschezo wjetšchi, dofelž
 šebi prajesche: To cži nicžo njepomha, dofelž twoje
 rošćacže njeje šnano wulke došč; a móže po tym
 druhi cžlowjek tebi špuschčecž, šchtož na tym pobra-
 čuje? njeje to jenož wěž bjes Bohom a hrěšnikom?

Ach, tuto šnutškomne bědženje džěsche tehdy psches
 wschitke kšesćizjanske dusche, kiž na hlubšche myšlachu
 a šwoju sbóžnosć i bojosću a se rženjom pytachu,
 a Božemu cžehujenju a wabjenju a hroženju w
 šwědomnju njewjedžichu šetkacz i tej próstwu: Wo-
 daš mi Khrysta dla! dofelž to wot swojeje zyrkwje
 njebuchu wučeni!

Luther bu pschi tym wschón šhorj a šlaby a
 hubjeny, hacž runjež jeho špowjedni wótzojo jeho
 pytachu šmērowacz, dofelž wón woprawdže wjazy